

for Ringkjøbing Amts 2den Valgkreds (Naberberg) ikke har kunnet tiltræde Ministerens Forslag om at give Skuespillerinde Fru Oda Nielsen kongelig Ansættelse, har det ikke hermed været vor Mening at ville udtale os imod, at der gives denne talentfulde Kunstnerinde kongelig Ansættelse, det har heller ikke været vor Agt at stemme imod Forslaget, end mindre tiltræde andre at gøre det. Men vi have ikke kunnet give Forslaget vor positive Tilslutning, fordi Forslaget ikke forekommer os saa ganske korrekt stillet, og fordi det efter vor Formening i nogle Retninger vil have Følger, der ikke ere uden Betænkelighed. Naar jeg siger, at jeg ikke anser Forslaget for ganske korrekt stillet, som det er fremkommet fra det kgl. Teaters Side, sigter jeg ikke alene dertil, men ogsaa til et Moment, som ogsaa berøres af Ordføreren, at det unøgtelig ser lidt behynderligt ud, at Teatret foreslaar kongelig Ansættelse for en Kunstnerinde, som det har givet saa grimme Iden Beslighed til at vise sit Talent og stillet saa overordentlig saa betydeligere Opgaver. Thi Forholdet er jo i Virkeligheden dette, at naar der nu foreslaas Fru Oda Nielsen givet kongelig Ansættelse ved det kgl. Teater, er det langt mere støttet paa den Anerkendelse, hendes Virksomhed ved de private Teatre har vundet, end paa den Anerkendelse, hun har kunnet vinde ved selv den kongelige Scene, fordi der ikke der har været givet hende Beslighed til at udjølde nogen videre Virksomhed. Dette anføres selvfølgelig ikke i mindste Maade som nogen Forringelse af hendes Betydning, men det stiller ganske vist det Forslag, som er kommet fra det kgl. Teaters Side, i et behynderligt Lys. Hvad der imidlertid for os har været en afgørende Grund til ikke at kunne slutte os til Forslaget, er den Fremgangsmaade, som i saa Henseende er fulgt fra Teatrets Side. Det ligger jo i Sagens Natur, at naar det kgl. Teater ønsker at knytte til sig en Skuespiller eller Skuespillerinde, som har vundet Ry paa et af de private Teatres Scener, og som til Dels endog har været betragtet som denne Scenes første Tiltrækningskraft, maa man yde en saadan Skuespiller eller Skuespillerinde et højere Honorar end det, der ellers vil kunne ydes ved det kgl. Teater, netop under Hensyn til, at man kun kan tilbyde Ansættelse paa begrænset Tid, paa et eller

nogle Aar, men ikke fast Ansættelse, ingen Pension. Men naar man da, efter at den paagældende har virket nogen Tid ved Scenen, ønsker at knytte ham eller hende fastere dertil ved kgl. Ansættelse, foreslaar man bevilget det samme Honorar, som man ekstraordinært har givet dem under Hensyn til, at man ikke kunde indrømme dem kgl. Ansættelse, og herved gør man efter min Mening Aret mod de Kunstnere, som fra første Hærd have knyttet sig til det kgl. Teater og i en Række af Aar have staaet i dets Tjeneste. Det ligger i Forholdenes Natur, at disse Kunstnere have maattet nøjes med mere beskedne Honorarer end dem, der bydes saadanne Kunstnere, som man søger at drage til sig fra de private Teatre. Naar derfor efter mange Aars Forløb den Tid kommer, da de indstilles til kongelig Ansættelse, maa de nøjes med et mere beskedent Honorar end det, der tilbydes saadanne Kunstnere. Jeg skal saaledes efter de Oplysninger, der for to Aar siden forelaa her i Tinget, meddele, at en af Teatret saa fortjent Skuespillerinde som Fru Bihster har 1,000 Kroner mindre i Honorar, end der her foreslaas, og at en Veteran som Schram har 500 Kroner mindre. Det forekommer mig, at dette System fører til Ubillighed mod Teatrets velfortjente Kræfter, og for saa vidt man da vil sige, at denne kan rettes derved, at man forhøjer Lønningerne for disse Kunstnere, vil det jo ses, at et saadant Endringsforslag altsaa drager Konsekvenser efter sig, som det er vanskeligt at overskue. Det er Grunden til, at vi ikke have ment at kunne give det foreliggende Forslag vor positive Tilslutning, men som jeg begyndte med at sige, der indeholdes ikke heri noget som helst mod den paagældende Skuespillerinde, hvis Talent vi fuldtud anerkende. Jeg skal ikke opholde mig længe ved den dramatiske Skole; det er et af de Spørgsmaal, der komme mange Gange igen. Jeg tror kun at maatte fremhæve, at Flerallets Uvilje mod denne Institution noget synes at grunde sig paa en Misforstaaelse af dens Natur. En saadan Skoles Opgave er ikke og kan aldrig være at fremkalde Talenter, end sige Genier, og at bedømme en saadan Skole efter de positive Resultater, den har givet for Teatret i Retning af nye Kræfter, der ere komne frem, vil sikkert være en Fejlagelse. Skolens Opgave er ikke at